

Art. 56bis, §2, AKBW - Feitelijk gezin - Art. 119bis AKBW - Vraag tot kwijtschelding

Vonnis van de arbeidsrechtbank te Gent - afdeling Kortrijk van 3 september 2014 (V.F. vs. K.032, AR 13/153/A)

Onuitgegeven

Sinds het overlijden van de echtgenote van de heer V.F., eiser in deze, op 22 november 2006 betaalt verweerder, K.032 hem de wezenbijslag voor zijn twee kinderen. Sedert maart 2009 blijkt mevrouw V.P. ingeschreven te staan op het adres van de heer V.F. Aangezien er geen familieverband is tussen de heer V.F. en mevrouw V.P. werd de uitbetaling van de wezenbijslag opgeschort wegens het vermoeden van het vormen van een feitelijk gezin en werd een bedrag van 7.647,09 euro teruggevorderd.

De heer V.F. vordert de vernietiging van de bestreden beslissing. In subsidiaire orde vraagt hij de rechtbank de kwijtschelding, dan wel de vermindering van de terugbetaling te bevelen, gelet op zijn precaire financiële situatie.

Verhoogde wezenbijslag - Feitelijke samenwoning

Overeenkomstig artikel 56bis, §2, AKBW doet het samenwonen van de overlevende ouder met een persoon die geen bloed- of aanverwant is tot en met de derde graad vermoeden dat er sprake is van een feitelijk gezin, tot het bewijs van het tegendeel.

De heer V.F. legt een (niet-geregistreerd) 'intrekbare huurovereenkomst' voor, die niet werd gedateerd en geen aanvangsdatum bevat. De huurovereenkomst bepaalt dat er een kamer ter beschikking wordt gesteld in ruil voor een tegenprestatie, namelijk enkele huishoudelijke taken en een bijdrage in de kosten. De rechter is van oordeel dat de inhoud van de 'overeenkomst' in casu eerder wijst op de vorming van een feitelijk gezin. Het gaat om een samenwonen in de financieel-economische zin. Het feit dat mevrouw V.P. een aantal huishoudelijke taken op zich neemt in ruil voor kost en inwoon wijst erop dat het niet uitsluitend gaat om de verhuur van een kamer.

Alle elementen voor het vormen van een feitelijk gezin zijn voorhanden: de samenwoning van twee personen die in onderling akkoord en geheel of minstens hoofdzakelijk de huishoudelijke aangelegenheden regelen door, zij het maar gedeeltelijk, hun respectieve financiële en andere middelen in gemeenschap te brengen.

De rechtbank is van oordeel dat het tegenbewijs van de feitelijke gezinsvorming door de heer V.F. niet voldoende is geleverd zodat het wettelijk vermoeden van de vorming van een feitelijk gezin dient te worden bevestigd. De vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing is dus **ongegrond**.

Kwijtschelding van de terugbetaling

In subsidiaire orde vraagt de heer V.F. de kwijtschelding, dan wel de vermindering van de terugbetaling gelet op zijn precaire financiële situatie.

Overeenkomstig artikel 119bis AKBW kunnen de kinderbijslaginstellingen afzien van de invordering van verschuldigde sommen. De vraag tot afstand dient door de sociaal verzekerde eerst te worden gevraagd aan de bevoegde kinderbijslaginstelling. De arbeidsrechtbank kan pas tussenkomen wanneer de instelling terzake een beslissing heeft genomen (Arbh. Brussel 7 januari 2008, *Soc. Kron.* 2009, 231; Arbh. Brussel 23 maart 2011, *J.T.T.* 2011, 460).

In casu heeft K.032 de vraag van eiser, zoals geformuleerd in het inleidend verzoekschrift, beschouwd als een vraag tot kwijtschelding aan hem gericht en heeft hierop negatief geantwoord in de conclusies. Ondanks het feit dat de heer V.F. geen beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing van K.032, blijft de rechtbank gevat door de vraag tot kwijtschelding.

Met betrekking tot de negatieve beslissing van K.032 inzake de kwijtschelding, beschikt de rechtbank echter enkel over een marginaal toetsingsrecht, waarbij de rechter onderzoekt of de belangenafweging niet kennelijk onredelijk is. In casu stelt de rechtbank vast dat het niet gaat om een invordering die al te onzeker of bezwendend blijkt in verhouding met het bedrag van de in te vorderen sommen.

De vordering tot kwijtschelding of vermindering van de terugvordering is dan ook **ongegrond**.